

Homilie Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického
Kněžské svěcení, Litoměřice, katedrála sv. Štěpána, 8. 12. 2012

Drazí moji a naši bratři,

Pavle a Josefe,

dnešní den je mimořádně krásný nejen tím, že se my, křesťané-katolíci na celém světě, intenzivně díváme na Pannu Marii a její nádhernou čistotu, darovanou Bohem, ale jsme potěšeni i vaším přístupem k Boží výzvě pro zasvěcené, kněžské povolání. Rozhodli jste se v nepředstírané pokoře, jak všichni doufáme, padnout na zem uprostřed tohoto křesťanského shromáždění před Bohem. A to proto, že vyjadřujete, tak to od vás ostatně církev očekává, svou pohotovou, i když požehnanými zkouškami protříbenou, životní volbu: být služebníkem jediného Pána, totiž Mistra mistrů, Učitele učitelů Ježíše Krista. Rád bych byl, aby všem bylo jasné, že všechno, co se dnešního dne tak zásadním způsobem zde ve vašem životě odehrává, začíná zmíněným postojem protrace. Až ze země povstanete, až obdržíte milost svátostného kněžství skrze vzkládání rukou a modlitbu vašeho biskupa, nástupce apoštolů, až vyjdete z této svatoštěpánské katedrály jako novosvěcenci-novokněží, až vstoupíte do náročného, dramatického, avšak i Bohem pohlazeného pastoračního terénu naší diecéze, neste si s sebou ducha prvotního prostračního postoje, postoje pokory, skromnosti i nehodnosti, ale i výsady být zřetelným nástrojem Boží moci.

Všechno má svůj základ, fundament. Ze své přirozenosti je vždy pevný a dotýká se kořenů. Základy jsou pod terénem, vidět nejsou, a když, pak jsou většinou zaváté či překryté honosnou stavbou. V naší diecézi, do které jste už jáhenstvím byli začleněni, není mnoho honosných staveb a hotových, dokonalých děl, výsledků pastoračních projektů, ale ony zaváté, často prachem nepříznivého času a lidskou nevšímavostí zraněné a ušpiněné základy, tu nepochybně jsou. Ano, někdy se nám zdá, že se pohybujeme až jako na spáleništi. Pod tímto spáleništem, pod touto nevlídnou a vyprahlou pouští, je fundament, o který se s jistotou můžete opřít, ani jinak to doposud my všichni přece neděláme. Jako zasvěcenci, kněží Kristovi, přátelé lidí a milovníci církve, se těchto základů držte, objevujte je druhým, očišťujte je a stavte na nich svou kněžskou

budoucnost. Tyto fundamenty do nitra země naší diecéze vkládali s Boží pomocí a věrnou službou Kristu naši předchůdci za cenu nemalých obětí, stejně tichých a skrytých, jako tiché a skryté jsou všechny základy jakékoliv užitečné stavby. Nebojte se, že se při svém objevování a odhalování základních kořenů sami zašpiníte, či popálíte. V prašné poušti a na ohništi se člověk skutečně zašpiní a popálí. Kněžským svěcením však budete spolehlivě vybaveni pro zápasy i boje, námahy i oběti, prach i oheň. Nebojujte ale jen proti něčemu, nebo někomu, ale bojujte pro něco a pro Někoho! Pro Boha, jeho království, pro čest Kristovy církve a věčné dobro, tedy spásu lidí. Pohodlný kněžský život vám nemůže a ani nechce nikdo z nás slibovat ani zajišťovat, ale radost a hluboké vnitřní štěstí z oddanosti Pánu za jakoukoliv cenu, vám jistě přejeme všichni.

Všimněme si konečně, jaký vztah má Neposkvrněná Panna Maria ke kněžství, za malou chvíli k vašemu celoživotnímu neodvolatelnému osudu. Ona nebyla kněžkou ani apoštolkou mezi Dvanácti. Byla a je doposud evangelizátorkou. Moje účast na Biskupské synodě o Nové evangelizaci pro předávání křesťanské víry mě velmi povzbudila ve vědomí, že každý z nás má od Pána Boha své poslání pro druhé. Může a má je plnit tak, že při vykonávání svého poslání neustále naslouchá Tomu, který mu poslání svěřil. A má si plnění Božího poslání-úkolů vážit a zamilovat si je. Vyjděte do kněžského života s evangeliem v ruce i v srdci a s touhou evangelium hlásat a sami je plnit. Buďte novými evangelizátory v našem prostředí diecéze, která, jistě podle Božího plánu, má přijmout, i díky vám, novou, obnovenou tvář. S bratrskou láskou vás oba přijímáme do rodiny našeho diecézního presbyteria, nabízíme vám naše bratrství a s radostí očekáváme i bratrství vaše. Amen.